

[Landbrugsministeren.]

fjerkræpest på Fyn i sommeren 1955, der blev den umiddelbare årsag til lovforslaget. Disse tilfælde fremkaldte et ønske hos de interesserede parter om at få bragt indsamlingen af fjerkræ fra producenterne til fjerkræslagterierne under kontrol. Indsamlingen af fjerkræ sker ofte gennem personer, der opkøber fjerkræ over hele landet både til slagtning og til levebrug og ikke holder dette fjerkræ tilstrækkeligt adskilt hverken under transport eller opstaldning. Den fare for spredning af smitsomme fjerkræsygdomme, der er forbundet med denne indsamlingsmåde, ønskes imødegået ved fastsættelse af regler for, hvorledes indsamlingen skal foregå.

Veterinærdirektoratet, Fjerkræeksportudvalget og Landsudvalget for Fjerkræavlens m. fl. var enige om, at man ikke kan påregne at få sådanne regler om indsamling af fjerkræ overholdt, dersom ikke alle fjerkræslagterier bliver autoriseret, således at man derved kan få nøje indseende med disse virksomheder og i videst muligt omfang kræve dem til ansvar, hvis indsamlingsreglerne ikke overholdes. Endvidere er der fra sagkyndig side blevet henvist til den risiko for spredning af smitsomme fjerkræsygdomme, der er forbundet med, at der fra de ikke-autoriserede virksomheder sker salg af levende fjerkræ og salg af indvolde fra slagtede fjerkræ til brug som dyrefoder. Sådant salg er forbudt fra de autoriserede virksomheder.

Jeg har imidlertid fundet, at tiden ikke er helt moden til at udstrække autorisationskravet så vidt som nævnt, men har ment, at man i første række måtte interessere sig for de virksomheder, der leverer fjerkræ til salg i butikker, der vel er det almindeligste omsætningssted.

Samtidig med at man herved opnår at få autoriseret alle større virksomheder, opnår man at sikre de forbrugere, der køber deres fjerkræ i butikker, slagtede fjerkræ af god og sund kvalitet.

Forbrugere, der køber fjerkræ på torve eller på anden måde uden for butikker, må som hidtil selv tage sig i agt.

For at begrænse faren for smittespredning fra ikke-autoriserede virksomheder er det tanken i en bekendtgørelse i medfør af lov-

forslagets § 4, stk. 2, at foreskrive særlige regler om indsamling af fjerkræ m. v.

Autorisationskravets gennemførelse selv i det foreslåede begrænsede omfang vil utvivlsomt betyde en økonomisk belastning for adskillige af de ramte, ikke-autoriserede fjerkræslagterier, men jeg har — ikke mindst under hensyn til det hygiejniske stude, vi her i landet efterhånden er nået op på inden for andre områder af levnedsmiddelindustrien — ment, at tiden nu må være inde til at gennemføre denne foranstaltning. For ikke at gøre overgangen for brat for den enkelte virksomhed er det i lovforslagets § 2, stk. 1, foreslået, at de ikke-autoriserede virksomheder kan få tilladelse til at fortsætte i indtil 3 år, såfremt de afhjælper de værste mangler.

Som bekendt er der med hensyn til kød af heste, hornkvæg, får, geder og svin fastsat udførlige bestemmelser om dyrlægekontrol med dyrene såvel før som efter slagtningen. Et tilsvarende krav om dyrlægekontrol med alt slagtede fjerkræ findes ikke i det foreliggende lovforslag, da tiden endnu ikke anses for moden hertil. Derimod indeholder lovforslaget bestemmelse om, at opskåret fjerkræ kun må forhandles på hjemmemarkedet, når det er dyrlægekontrolleret og forsynet med et særligt mærke. Udviklingen på hjemmemarkedet går vel i retning af større salg af opskåret fjerkræ, men indtil videre må man nok regne med, at størsteparten af salget fortsat vil ligge på det uopskårne og altså ikke-dyrlægekontrollerede fjerkræ. Dette understreger betydningen af, at man får størsteparten af de ikke-autoriserede virksomheder under kontrol, således at der kan fastsættes krav både med hensyn til kvaliteten og sundhedstilstanden af det fjerkræ, der slagtes på disse virksomheder, og med hensyn til de hygiejniske forhold på virksomhederne.

Endelig har man ment det hensigtsmæssigt at revidere forskellige af den nugældende lovs bestemmelser, således som det nærmere er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Philip): Herved har jeg den ære for det høje folketing at

[Handelsministeren.]

fremsætte forslag til lov om forsikringsvirksomhed og forslag til lov om ændring i lov om tilsyn med pensionskasser.

Som omtalt i bemærkningerne til lovforslagene blev der i 1952 nedsat et udvalg, der fik til opgave at foretage en teknisk gennemgang af livsforsikringsloven, skadesforsikringsloven og pensionskasseloven og udarbejde udkast til de ændringer i disse love, som efter den under lovenes gyldighedstid skete udvikling og de indhøstede erfaringer måtte anses ønskelig. Den direkte anledning til udvalgets nedsættelse var, at de selskabsretlige bestemmelser om livsforsikringsvirksomhed trængte til en modernisering, og at reglerne om anbringelse af de til livsforsikringsselskabernes forsikringsfonds svarende midler og pensionskasselovens tilsvarende bestemmelser havde været genstand for kritik. Endvidere var der nu forløbet så lang tid efter indførelsen af tilsynet med skadesforsikringsselskaberne, at det kunne være rimeligt at undersøge, om de indhøstede erfaringer måtte tale for en revision af skadesforsikringsloven.

Udvalget afgav betænkning den 9. oktober 1957, og begge lovforslagene er i alt væsentligt i overensstemmelse med de i betænkningen indeholdte lovudkast. Kommissionen, hvis formand var daværende formand for Forsikringsrådet Sigurd Kristensen, har udført et overordentlig dygtigt arbejde, for hvilket jeg gerne vil udtale min tak. Det fremgår af de som bilag til lovforslagene optrykte skrivelser, at betænkningen har været forelagt Forsikringsrådet, Assurandør-Societetet, Livsforsikringsselskabernes Forening og Den Danske Aktuarforening, som har givet deres tilslutning til betænkningen. Fra forsikringsselskabernes side er man interesseret i en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Forslaget til lov om forsikringsvirksomhed omfatter både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, idet man har sammenarbejdet bestemmelserne i de gældende love, lov om livsforsikringsvirksomhed og lov om skadesforsikringsvirksomhed m. v., til én lov.

De almindelige selskabsretlige regler om stiftelse, ledelse m. v. er blevet indarbejdet i loven. Efter de gældende bestemmelser findes de selskabsretlige regler for livsfor-

sikringsselskaber dels i livsforsikringsloven, der på dette område er praktisk talt uændret siden 1904, dels i firmaloven, der stammer fra 1889. For skadesforsikringsselskabernes vedkommende anvendes bestemmelserne i aktieselskabsloven med de modifikationer, som er anført i skadesforsikringsloven. Under indarbejdningen af de selskabsretlige regler har man i alt væsentligt fulgt aktieselskabslovens bestemmelser, men har dog foreslået forskellige ændringer, hvor man har fundet dette nødvendigt eller hensigtsmæssigt under hensyn til forsikringsselskabernes særlige forhold. Som følge heraf er der ikke på forhånd grund til at vente, at en mulig revision af aktieselskabsloven skulle nødvendiggøre større ændringer i det nu foreslåede lovkompleks.

Sammenarbejdningen af disse forskellige lovkomplekser har til formål at give såvel forsikringsselskaberne som Forsikringsrådet mere overskuelige regler at arbejde med. Denne vej har man f. eks. også fulgt i Sverige.

Det var i forbindelse med aktieselskabslovens revision i 1930 på tale at gøre denne lovs regler anvendelige for livsforsikringsaktieselskaber, idet man fandt det unaturligt, at disse selskaber fortsat skulle anvende de gamle regler i firmaloven og livsforsikringslovens fåtallige selskabsretlige regler. Der mangler f. eks. nærmere bestemmelser om generalforsamling, bestyrelse og direktion. Endvidere medfører firmalovens anvendelse, at livsforsikringsselskaberne registreres i det stedlige handelsregister og ikke i forsikringsregisteret. Det viste sig imidlertid at være vanskeligt uden videre at anvende aktieselskabsloven uden en samtidig revision af livsforsikringsloven, og handelsministeriet besluttede derfor at afvente en revision af livsforsikringsloven.

Det foreliggende lovforslag vil afhjælpe de nævnte mangler i den gældende lovgivning og medfører herved i betydeligt omfang ændringer i de selskabsretlige regler for livsforsikringsselskaberne. I praksis følger man dog allerede nu, støttet på handelsministeriets hjemmel til at stille vilkår for godkendelse af vedtægterne, de fleste af de foreslåede bestemmelser. Det vil imidlertid såvel for selskaberne som for tilsynet være en fordel, at de regler, som skal følges, bliver lovfæstet.

[Handelsministeren.]

Uden for det selskabsretlige område er forslaget væsentligste ændring for livsforsikringsvirksomhed indeholdt i forslaget § 68 angående anbringelsen af de midler, som svarer til selskabets forsikringsfond. Det er foreslået, at disse bestemmelser lempes således, at der bliver adgang til at anbringe midler også i hypotekforeningsobligationer. Endvidere udvides adgangen til anbringelse i fast ejendom, og inden for 15 pct. af midlerne kan selskabets ledelse på eget ansvar bestemme anbringelsesmåden, dog med en mindre begrænsning for så vidt angår anbringelse i aktier, idet anbringelsen i et enkelt selskabs aktier ikke må overstige 15 pct. af pågældende selskabs aktiekapital. Kommissionen havde foreslået 20 pct. Som anført i betænkningen må det forventes, at disse bestemmelser vil kunne tilfredsstille selskabernes ønsker om friere muligheder for anbringelse i fast ejendom og i aktier.

For skadesforsikringselskabernes vedkommende er de foreslåede ændringer ikke store, men drejer sig mere om lovfæstelse af praksis og tydeliggørelser på områder, hvor der har foreligget tvivl. Endvidere foreslår man en forhøjelse af aktiekapitalens mindstebeløb. De gældende bestemmelser i skadesforsikringsloven, der stammer fra 1934, er ikke mere i overensstemmelse med prisniveauet.

Med hensyn til de udenlandske selskabers adgang til at oprette filialer her i landet er der foreslået en forhøjelse af mindstedeppet, da de gældende regler ligesom de førnævnte bestemmelser om aktiekapitalen ikke mere stemmer med prisniveauet. De krævede depoter er dog stadig små sammenlignet med tilsvarende depotkrav i udlandet, og nogen skærpeelse af bestemmelserne foreligger ikke, når stigningen i prisniveauet tages i betragtning. Der har som bekendt i de senere år fra forskellige internationale organisationers side været arbejdet på at liberalisere samhandelen mellem landene og herunder også de forskellige landes bestemmelser om udenlandske selskabers forsikringsvirksomhed. De danske bestemmelser er blandt de mest liberale, og de fremsatte tanker og planer vil næppe give grundlag for større ændringer af de foreslåede bestemmelser, men nogle enkelte

punkter vil jeg dog gerne have lejlighed til at drøfte med det udvalg, som måtte blive nedsat til behandling af forslaget.

Ændringsforslaget til lov om tilsyn med pensionskasser består i ændringer, som svarer til de foreslåede ændringer i bestemmelserne om anbringelse af livsforsikringselskabernes forsikringsfonds. Der gør sig ganske vist særlige forhold gældende for pensionskassernes vedkommende, forhold, som dels taler imod at give pensionskassernes ledelse lige så frie hænder som livsforsikringselskabernes ledelse, dels taler for at give dem større frihed. Udvalget, der har behandlet disse spørgsmål, har imidlertid ikke næret betæneligheder ved at anvende de samme bestemmelser for pensionskasserne som for livsforsikringselskaberne. Forsikringsrådet har som nævnt givet sin tilslutning hertil, og handelsministeriet har tiltrådt forslaget.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale disse lovforslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til arvelov for Grønland.

Valgt blev: *Victor Gram, Nina Andersen, Johs. E. Larsen, Waldemar Laurson, K. Axel Nielsen, Peter Nielsen, A. Lyng, Lannung, Alfred Jørgensen, Helga Pedersen, Erik Eriksen, From, Paabøl, Elias Lauf, Erna Sørensen, Hanne Budtz og Ninn-Hansen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forespørgsel til stats- og udenrigsministeren af Alsing Andersen m. fl.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 1914).

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for forespørgerne (Alsing Andersen): Idet jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne kan takke den højtærede stats- og udenrigsminister for hans udførlige redegørelse og give tilslutning til de syns-